

[Brorsen.]

Jeg er ikke uenig i de Udtalelser, som faldt her fra det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, naar han særlig pegede paa den Tilstand, hvori vort Luftforsvar ligger i Øjeblikket. Jeg mener saa absolut, at det er det svageste Punkt — der er ogsaa andre svage Punkter. Og jeg vil gerne med Hensyn til netop dette Spørgsmaal sige, at man ser jo en Bevægelse ikke alene i Hovedstaden, men ogsaa i mange andre Byer, en Bevægelse under Anførelse i mange Tilfælde af socialdemokratiske Borgmestre, hvor det drejer sig om, at Borgerne skal forhandle med hinanden indbyrdes om, hvorledes man skal forholde sig i det Øjeblik, man skulde komme ud for et Luftbombardement, og om, hvor Civilbefolkningen kan gemme sig i Kældere eller bombesikre Rum, eller hvor der nu i det hele kan blive Tale om de kan blive henvist til. Men jeg maa mene — og det er derfor, jeg gør opmærksom paa det her —, at hvis blot de Herrer og Damer fra Regeringspartierne vilde overveje dette Spørgsmaal en lille Smule alvorligt og tænke en lille Smule logisk, skulde man tro, at de kunde blive enige med hinanden om, at parallelt løbende med en saadan Bevægelse for at gøre noget for, at Civilbefolkningen kan gemme sig under et Luftbombardement i Kældere eller særlige bombesikre Rum, maatte vi have vort Luftforsvar i Orden, for ellers bliver det meningsløst og Humbug det hele.

Hvad kan det nytte med at vise hen til at sidde i Kældere? Dèr kan man dog ikke blive siddende. Og vil man i det hele taget ikke have et Forsvar, kan man lige saa godt kapitulere. . . . Ja, de Herrer ler, de tager det i det hele tager ret overlegent, men saa kan man lige saa godt kapitulere paa Forhaand. Det vil man imidlertid alligevel heller ikke gøre, for vi har altsaa noget, men det er det, jeg gerne vil sætte en tyk Streg under, at det er noget saa mangelfuldt, at jeg vil bede Regeringspartierne og Regeringen overveje, om der dog ikke her, altsaa med Hensyn til Luftforsvaret, var et Omraade, hvor der kunde raades Bod paa de foreliggende Mangler.

Jeg skal ikke komme ind paa forsvarspolitiske Betragtninger ved denne Lejlighed. Det er kun kort Tid siden, vi behandlede hele Forsvarssagen, nemlig i sidste Rigsdagssamling, Samlingen 1936—37; dengang fremsatte Venstre visse Ændringsforslag, som vi mente kunde danne Grundlaget for, at Rigsdagen kunde blive enig om denne store, betydningsfulde Sag. Jeg er fuldkommen enig i de Betragtninger, der er blevet

gjort gældende, at vi skal gøre, hvad vi kan, for at der kan bygges Bro mellem Partierne angaaende dette Spørgsmaal; men jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis der skal dannes Bro her, saa bliver det nogenlunde paa de Piller, som vi har rammet ned. Dèr tror jeg nok, Broen skal bygges, fordi vi staar ogsaa paa dette Omraade, naar vi tager de fire store Partier i denne Sal, saadan omtrent i Midten. Det er for Resten ikke første Gang, at jeg har gjort de Konservative opmærksom paa, at skal der være Samling her, maa det nogenlunde blive paa den militærpolitiske Linie, som vi gennem de mange Aar har opereret paa fra Venstres Side.

Jeg vilde meget ønske, at der var Mulighed for, at vi kunde faa en Forhandling. Nu bliver der ganske vist nedsat et Udvalg, men jeg har ikke stor Tro til, at der kommer noget ud af de Forhandlinger; der skal finde Sted. Jeg ser, at Socialdemokratiets Formand ler skeptisk, han tror det heller ikke, men ellers var det efter min Opfattelse meget heldigt, om vi kunde komme ind paa noget lignende som det, der er sket i vort Naboland mod Øst, Sverige. Det er velgørende at høre, at socialdemokratiske Ministre, henholdsvis Statsminister Albin Hansson og Udenrigsminister Sandler, naar de taler om dette Spørgsmaal, altid henviser til, at det ikke mere er nogen partipolitisk Sag i Sverige, det er en Folkesag, den er hævet op over Partierne.

Jeg tror, vi kunde prise os lykkelige, om vi virkelig kom saa vidt, at det Spørgsmaal dog i nogen Tid kunde tages af Dagsordenen derved, at vi kom hinanden i Møde. Det er aldeles ikke mere et økonomisk Spørgsmaal. I Sammenligning med de Millioner, vi ser rulle, betyder det ingen Verdens Ting, hvis Regeringspartierne skulde strække sig en Smule for at imødekomme de Ønsker, vi nærer i Venstre. Man kan ikke sige, at det er af økonomiske Grunde, at man ikke vil forsøge paa at naa til Enighed om Forsvarssagen her i Landet.

Naar vi drøfter dette Spørgsmaal — jeg taler naturligvis stadig paa mit Partis Vegne —, mener vi, at det har stor Betydning, at vi med Hensyn til vor forsvarspolitiske Linie følges nogenlunde med de andre nordiske Nationer. Ingen vil kunne bestride, at man baade i Norge, Sverige og Finland er betydelig længere fremme med Hensyn til en tidssvarende Ordning af Neutralitetsværnet. Det er blevet ivrigt drøftet i den nordiske Presse, det er kommet frem baade under Debatten i det norske Storting og under Remiss-Debatten i den svenske Rigsdag nu for kort Tid siden.